

Un moment per als signes

Dv, 15/03/2013 per Cori Casanova

[A la intempèrie](#)

M'agrada el silenci. M'agrada saber esperar els signes. M'agrada l'escolta.

I crec que els signes són ja més importants que moltes paraules. Que tots, creients i no creients, estem cansats de paraules que es contradiuen amb el gran signe que és la pròpia vida. Perquè tots desitgem veure "icones" de la bondat de Déu. En homes i dones generosos. Capaços d'oblidar-se d'ells mateixos per amor als germans, siguin de la confessió que siguin, siguin del partit que siguin, del color que siguin.

El signe no demana perfecció. No demana està net de tota taca. El signe apunta; ens fa dirigir la mirada cap a allò que és important. I, de cop i volta, ens descobreix la vanitat de tantes coses. De tants pretesos valors que no són més que excuses que ens permeten viure escarxofats en els nostres benestars, ens els nostres "bons pensaments".

I com a Església ens ha estat donat el privilegi de viure alguns signes, complexos, difícils d'interpretar. Evidents per a uns, insignificants per a d'altres. Ambigus. Com ho foren els signes de Jesús de Natzaret.

La renúncia d'un Papa va més enllà de qualsevol anàlisi, de qualsevol intent de simplificació estratègica. El signe té una càrrega molt superior que la paraula, que el discurs. El signe, convertit en símbol per la càrrega de la fe, ens permet viure en el cor allò que les paraules són incapaces d'oferir-nos. Com les sonates per a cello de Bach, com St Pere de Roda, com "El crit "de Münch. Com " El festin de Babette".

I un Papa inclinat davant de Déu, demanant la intercessió del Poble Déu, té una càrrega molt superior a qualsevol document. És el signe, el símbol, per la fe, de la donació personal a Déu i als homes. La humilitat no és un discurs, és un reguitzell de signes que acaben mostrant l'humil.

I la nostra societat de la imatge, de la immediatesa, és també la societat del signe. Però del signe creïble. Del signe que traspua sinceritat. Els experts en comunicació no verbal diuen que en el discurs, els aspectes simbòlics i no verbals suposen ja per a l'oïent més del 60 % del missatge.

Potser ha arribat el moment en que contingut i signe aniran més units,. En que la "cara" del que diem no contradirà el discurs. Potser està arribant el moment.